

Ja, den 11. April 1924 blev, hvad „Politiken“ og de Radikale mente med en Lykkens og Ærens Dag for Danmark, idet vi fik et Ministerium Stauning. Den Lykke og den Ære — nu maa Lykken og Æren vist sættes i Gaaseøjne —, dette Ministerium har bragt Landet, er i de sidste Dage skildret i Ord og Vendinger, som ingen her i Salen kunde tage fejl af, og det af „Politiken“s egne Folk med det ærede Medlem Hr. Rode i Spidsen.

Jeg synes, Kommentarer dertil er overflødige. Den stærke Regering, om hvilken den højtærede Socialminister i sin Grundlovstale den 5. Juni 1924 sagde, at for den var Grundloven Thorshammeren, der nok skulde knuse baade Jætter og Dværge, som vilde hindre Gudernes Æt i at tage Jorden i Besiddelse og gøre sig den underdanig, ja, hvad er den nu andet end Kolossen, der er ramt af en af de giftige Pile, som en anden af Mytologiens Skikkelser var en Mester i at forarbejde og udskyde. Sammenbrudet i det tidligere Regeringsflertal maa man sikkert nok sige er foranlediget af Kræfter udenfor denne Sal, for Socialdemokraternes Vedkommende fra de fagorganiserede Folk, som ogsaa i Sandhed af denne Regering har faaet Stene for Brød, naar man tænker paa, hvad disse Mennesker i Socialdemokratiets Oppositionstid er trænet op til at forlange af en siddende Regering. Man kan jo læse herom i de forskellige Forslag, den højtærede Regering har forelagt i de sidste Dage, og den højtærede Statsministers Stemmeføring, da Forslaget var til Behandling, var ogsaa i høj Grad præget af: Nu maa det være!

Men det, mere og mere at lade Staten være den store Forsørger og Igangsætter, har heldigvis i stor Udstrækning vakt Opmærksomhed ud over Landet og ikke mindst i de Kredse, der staar i det frie Erhverv, medens det økonomiske Stormvejr er gaaet over Landet. De Kredse, der ikke tror paa, at man ved Statens Indblanding kan løse Krisen i ret stor Udstrækning, og som ved, at i alle Tilfælde skal de Beløb, Staten ofrer, betales siden hen, og at dette, som jeg allerede en Gang har nævnt, maa ske i Tider, der maaske heller ikke giver Styrke dertil, disse Kredse af Husmænd, Gaardmænd,

handlende, Haandværkere, industridrivende og Tjenestemænd, det er dem, der reagerer. Og en Ting ved man jo findes i den radikale Partivilla, det er et meget fint virkende Stemningsbarometer, der sikkert i denne Sommer i store Spring har bevæget sig mod Betegnelsen Storm, og man ser jo nu, at Partiets forskellige Medlemmer er gjort bekendt med de Aflysninger, der har fundet Sted. Sent er bedre end aldrig, og kan de indenfor det radikale Parti, der ikke længere er bjerget af Socialdemokraternes Teorier, vindes som Støtte for en anden og bedre Samfundsopfattelse, maa det ses som et Held i det store Uheld, der skete, da det radikale Venstreparti knyttede sig til det danske Socialdemokrati og saa stærkt var med til at bidrage sit til, at det kunde vokse sig saa stort, som Tilfældet var, og mønstre et saa stort Antal Stemmer, som det gjorde ved sidste Valg.

For os i Venstre kommer Sammenbrudet for Regeringspartierne ikke uventet. Vi saa, hvilket Grundlag man byggede paa, og hvor ringe Bæredygtighed dette Grundlag maatte have. Vi ved tillige, at til store socialdemokratiske Socialiseringsforsøg er Folket dog endnu heldigvis ikke modent. Vi vil, hvis Regeringens Stilling bliver den, at den maa skride til Udskrivning af Valg, gaa ud til Vælgerne og igen føre Venstres Politik frem for deres Domstol. Situationen er nu en anden end ved Valget i 1924. Da havde de nuværende Regeringspartier den Fordel, at de havde kunnet føre en Oppositionspolitik som den, de førte i Aarene 1920—24, en Oppositionspolitik, der i høj Grad var præget af en Bydenover, og som jeg allerede har nævnt, sparede de heller ikke paa at benytte denne Politik ved Valgene. Men nu er det den forløbne Tids Regeringspolitik, de Herrer skal ud med, og Vælgerne skal nok forstaa at finde, hvad der er virkelig godt og sundt for Samfundet. Hvis Vælgerne skulde skelne, som jeg mener, de vil gøre, skal Socialdemokratiet nok blive afløst som Regeringsparti i vort Land. En Valgdag vil efter min Mening denne Gang igen blive et Opjør med Socialdemokratiets og Socialismens Tankegang, og nu maa enhver Vælger gøre sig Stillingen hertil klar.

Det er, som nævnt, min Tro, at der